నన్ను గురించి కథ వ్రాయవూ?

(గత సంచిక తరువాయి)

''నువ్వూ, మీ ఆయనా కులాసాగా వుంటున్నారా?'' అన్నాను ఏమనడానికి తోచక.

''నీ దయవల్ల.''

''ఇంకా నిన్ను గురించి బోలెడు వినాలనుంది.''

''నన్ను గురించి వినేందుకేముంది? మాది సామాన్య బ్రతుకు'' అన్నది నీరసంగా.

''అప్పుడే జీవితంపైన విసుగుపుట్టిందా?'' అన్నాను.

''ఈ ప్రశ్నలు నన్నింతవరకు బాధించడం లేదు. నీ మాట చెప్పు ఏం చేస్తున్నావూ? ఎక్కడున్నావూ? ఎల్లా వున్నావూ?''

మన దేశంలో చదువుకున్న యువకుణ్ణి ఏం చేస్తున్నావూ అని అడగడం కంటె ఎక్కువ అపచారం లేదు. పాపం అలా అడిగిన వాళ్ళందరూ మా మేలు కోరేవారే కాని, దానికి సమాధానం చెప్పడంలో ఉద్యోగం లేని యువకుడు ఎంత బాధపడతాడో పెద్ద వాళ్ళకి తెలీదు. ఏమీ చెయ్యడం లేదని చెప్పడం నాకు చిన్నతనంగా తోచి ''ఏమీ లేదు. కథలు వ్రాయడం మొదలు పెట్టాను'' అన్నాను.

''నన్ను గురించా?''

నవ్వుకున్నాను. పడుతూ, నడుస్తూ, పడుతూ, వంటిపిల్ల పక్కావచ్చి అర్థంలేకుండా ఏడవడం మొదలెట్టింది. నే నాశ్చర్యపడ్డాను.

''మా పాపాయి. ఇంక రెండు నెల్లకి మూడో ఏడొస్తుంది'' అంది కొద్ది గర్వంతో.

''నాకెప్పుడూ చెప్పలేదే? ఈ సంగతే తెలీదు'' అని ఆశ్చర్యం దిగమింగుకోలేకపోయాను.

''నీకు తెలియజేసేటందుకు ఇందులో ఏం విశేషముంది? ఇది సాధారణంగా అందరికీ జరిగే పనేకదా! నీకీ విషయం వేరే నే చెప్పాలా?'' అంది. ఆమె అంతవరకూ తన పిల్లని గురించి చెప్పకపోవడం మాస్తే నాకు మరీ ఆశ్చర్యం కలిగింది.

దానికో పాపాయి పుడుతుంది. ఎప్పుడో, ఎక్కడో అది ఎవర్నో, ఎక్కడో పెండ్లి చేసుకుంటే దానికి మరో పాపాయి, యెప్పుడో యెక్కడో పుడుతుంది. అలా జరిగిపోతుంది. ఇందులో ఆశ్చర్యపడవల్సిన విశేషం ఏముంది?''

కుముదంలో మాతృత్వం తాలూకు చిహ్నాలేవీ నాకు కనబడలేదు. పిల్లలని చూసుకుని తల్లులు పడే గర్వం ఆమెలో లేదు. ఆ ప్రశంస యెత్తాలని ఆమెకు తట్టనేలేదు. ఆమె శరీర పటుత్వాన్ని చూస్తే, ఆమె ఈ పిల్లలని కన్నదా అనిపించింది. పిల్లలూ, భర్తా, సంసారం ఇవేవీ ఆమె నిజ శరీరాన్ని తాకి పంచుకున్నట్లు లేదు.

''నీ పోలికా, వాళ్ళ నాన్న పోలికా?''

''ఏమో నీకే తెలియాలి.''

''నాకెల్లా తెలుస్తుంది? నేను వాళ్ళ నాన్నని చూడనే లేదుగా?''

''వీథిలో వున్నారు చూడకూడదూ?'' వీథిలో అరుగుమీద విద్యార్థులతో ఆయన పడుతున్న అవస్థ నాకు వినపడుతూనే వుంది. వెళ్ళేటప్పుడు చూడొచ్చు ననుకున్నాను. కుముదం పిల్లని లోపలికి తీసుకెళ్ళి పోయింది. ఆకులో అనాస ముక్కలుంచి, మంచినీళ్ళు పెట్టింది.

''పాపం ఎండలో వొచ్చావు. నీ మొహం వాడి పోయింది.

ముత్యాలవాన

''నిజంగా?''

''మనం పెద్దవాళ్ళమైపోతున్నాం కదూ?''

''నా మాట తెలీదు కానీ, నువ్వు మాత్రం ఇంకా చిన్నదానవవుతున్నావు'' అన్నాను.

''అది అబద్ధం. ప్రకృతి విరుద్ధం'' కొంతసేపు ఎవ్వరం మాట్లాడలేదు. ఎందుకో కొన్ని కొన్ని సమయాలలో ఆమెతో మాట్లాడుతున్నప్పుడు బుర్ర ఖాళీ ఐపోతుంది. సిగరెట్లు పీలుస్తూ, చీట్లాడుకుంటున్న సమయంలో అమాంతం గదిలోకి చిరతపులి వొచ్చినప్పుడు, బుర్ర ఎట్లా పనిచెయ్యదో, అట్లాగే ఆమెతో సంభాషణ.

''దేశంలో సంతానం ఎక్కువైపోతున్నారు. ఇట్లా పది సంవత్సరాలు జరిగిందంటే తినేందుకు తిండి వుండదంటున్నారు సాంఖ్య శాస్త్రవేత్తలు తెలుసా?'' అన్నాను.

''అది నాకు తెలీదు. మనం ప్రకృతికి దాస్యం చెయ్యడం తప్పదు. దాస్యం నేను సహించలేను. కాని, అది తప్పదనుకుంటాను. నేను ఎదురు తిరగలేక కాదు,

బుచ్చిబాబు

నాకదిష్టం లేదు. జీవితానికి తలవొగ్గి, ప్రపంచాన్ని అంగీక రిస్తాను.''

''అదే పొరబాటు. అంగీకారం ఆదర్శాలు లేని వ్యర్థ జీవి విముఖత్వం.''

''కావొచ్చు. సృష్టిలో నేనెంతో అల్పురాలనని తోటి వాడవైన నీకే తోచినప్పుడు సృష్టిముందు నేనేం తిరుగుబాటు చెయ్యగలను చెప్పు?''

వెడతానని లేచాను.

''అద్దీ తీసుకురానా?'' అంది ''నేను దానికోసం రాలేదు. మనియార్డరు చెయ్యొచ్చు.''

పాపిష్టి డబ్బుని ఆమె చేతులు తాకటం నాకిష్టం లేదు. నడిచాను. ఆమె భర్తని చూడడం కూడా మరచి, బైటకి నడిచాను. నన్ను కుముదం వెనక్కి పిలుస్తుందను కున్నా. అల్లా పిలవలేదు. నా వెనకాల దొడ్డి తలుపు గడియ వేసిన చప్పుడు వినిపించింది.

కుముదాన్ని గురించి ఏం కథ వ్రాయనూ?

** ** **

ఆరు సంవత్సరాలు గడిచాయి. రెండో ప్రపంచ సంగ్రామం ప్రారంభమైంది. అప్పటికి నా చదువు, ఉద్యోగ యత్నాలు పూర్తయ్యాయి. ఒక్క యత్నమూ ఫలించలేదు. మా మామయ్య నాకోసం పెట్టిన డబ్బు ఖర్చంతా వృథా ఐంది. పైగా ఆయనా, మా అత్తయ్యా ఇండియా అంతా యాత్రచేసి రావడంవల్ల ప్రావిడెంట్ ఫండంతా తరిగిపోయింది. నిరుద్యోగ సమస్యను గురించి బోలెడు కథలు వ్రాశాను. సమస్య పరిష్కారం కాలేదు; ఆంగ్లంలో ఈ సమస్యను పరిష్కరించడానికి కొన్ని సలహాలిస్తూ వ్యాసాలు వ్రాశాను; ఎవరూ వాటిని గుర్తించినట్లు లేదు. కొన్ని సమయాలలో రాజకీయోద్య మంలో దిగి జైలు కెడదామనిపించేది. అప్పుడు భుక్తికి లోటుండదు, కీర్తి దక్కుతుంది- పైగా జైలులోనే తలపెట్టిన మహత్తర గ్రంథాన్ని రచించడానికి మంచి అవకాశాలుంటాయి. కాని, రాజకీయాలలో దిగడం ఎల్లా? ఫరవాలేదురా అబ్బీ, యుద్ధం వొచ్చింది. దేవుడి ధర్మమా అంటూ నీకేదో ఉద్యోగం దొరక్కపోదు అని మామయ్య ఓదార్చేవాడు. (రెండో ప్రపంచ సంగ్రామం ముగియగానే వ్రాసిన కథ, ఇది)

''నాకు నచ్చిన ఉద్యోగం ఒకటి ఖాళీ వచ్చింది మామయ్యా. దరఖాస్తుకి ఇంటర్వ్యూకి వో ఏభై రూపాయ లుంటే నాకు లభించొచ్చు'' వెంటనే మామయ్యకి ఓ భావం తట్టింది.

''ఒరే కుముదం గారింటికెళ్ళి, రెండునెల్ల అద్దీ ముందుగా ఇస్తారేమో కనుక్కురా'' అని నన్ను సాగ నంపాడు.

సూర్యుడు పడమటింట్లో గృహ ప్రవేశం అవగానే తలుపువేసి, కిటికీ కర్టెన్లు దగ్గరగా లాగడానికి సిద్ధ పడినట్లు మేఘాలు చురుగ్గా విహరిస్తున్నాయి. కుముదం

గారి దొడ్లో ఎన్నో ఇదివరకు చూడని కొత్త మొక్కలు, చెట్లు వున్నాయి. కొబ్బరి చెట్లు మేఘాలతో ఏకీభవిస్తున్నట్లు ఆకాశంలోకి పొడుచుకుని ఆడిపోతున్నాయి. జామ చెట్టు వార్ధక్యం ఒచ్చినదానిమల్లే ముడుచుకుంది. ఆ అల్ప ప్రకృతిలో ఒకటే నా రాక గుర్తించినట్లు లేదు. చెట్ల కొమ్మలకి ఉయ్యాల అమర్చబడి వుంది. నూతి [illegible] వేపునుంచి ఓ పాపాయి పాకుతూ వొస్తున్నాడు. [illegible]దో [illegible]ల్లాడాను [illegible]డి కేపూ అర్థంకాక. జీవి[illegible]స్యం తెలుసుకోలేకపోయిన వేదాంతిలా [illegible]రథకపు ఏ[illegible] మొదలుపె[illegible]ట్టాడు. చెట్ల గుబురు మధ్య [illegible] మేఘాల మధ్య నక్షత్రంలా కదిలింది. నక్షత్రం బృందంలోంచి విడిపోయిన పిల్ల కాంతిలా [illegible]లో చిన్నపిల్ల పరుగు లెత్తింది. కుముదం చేతిలో [illegible]నపాన్ని గిరవాటెట్టి పమిటని పళ్ళ మధ్య బిగించి పైకి [illegible]గి, చేతిలో వున్న మొక్కని నా ముందు పడేసింది.

"చూశావా, ఈ ఆకుని ఎట్లా తినేస్తోందో ఈ చిత్రమైన పురుగు? ఈ పురుగు అందమైనదే, మొక్కా అందమైనదే. అందాన్ని చూచి అందం ఓర్వలేదు కదూ!"

నేనేమీ మాట్లాడలేదు.

"నువ్వొచ్చి ఎంతసేపైంది? పిలవలేకపోయ్యావా? లేక నా పేరే మరచిపొయ్యావా?" అంది.

"లేదు లేదు-ఈ తోటని మాస్తూ ఆశ్చర్యపడుతున్నాను."

"ఇందులో ఆశ్చర్యం ఏముంది? విత్తనం వేసి, నీళ్ళు పోస్తే మొక్క మొలుస్తుంది. ఇవన్నీ సాధారణమైన మొక్కలు" అని కొంటెగా నవ్వింది.

"మా పాపని చూచావా, పెద్దదైంది. నువ్వింక సంబంధాలు చూచిపెట్టే సమయం వస్తోంది. వాడు మా రెండోవాడు. ప్రకృతంటే పడదు. అన్నింటినీ ధ్వంసం చేస్తాడు. వీడు మా మూడోవాడు. వీడికి నాలా ప్రపంచంతో నిమిత్తం లేదు. పాపా! బకెట్ తీసుకురా..."

అమ్మాయి బకెట్ తీసుకొచ్చింది. కుముదం చిన్నప్పుడు జామపండు తింటున్న దృశ్యం జ్ఞాపకం వచ్చింది.

"కొంచెం [illegible] [illegible]డిపెట్టు[illegible] చేతులు [illegible] కు[illegible]ంటా" [illegible].

నేను తోడా[illegible]. బకెట్‌లో [illegible] నీళ్ళు నూతిలోనే [illegible]పోయాయి.

"నీళ్ళు తోడడం తెలియకపోతే ఎట్లా? నీ భార్య బైటుంటే నువ్వే తోడుకోవాలి."

"నాకింకా పెండ్లి కాలేదు."

"నమ్మలేనట్లు చూసి, మౌనంలో పడింది.

"నాకు ఉద్యోగంలేదు ఎందుకు పెండ్లి?" అని స్వగతంలా చెప్పుకున్నాను.

కుముదం నామాట వినిపించుకోలేదు. చీరనిపాదాల పైకి తీసింది. ఆమె శరీరానికి మాతృత్వం పరిపూర్ణత నిచ్చింది. వయస్సు మోహానికి వైరాగ్యాన్నిచ్చినా, వార్ధక్యాన్నివ్వలేక పోయింది. మట్టిలో నీళ్ళు కలిపిన వింత సువాసన నన్నావరించింది. మోహాన్ని పమిటతో తుడుచుకుంది. తడిసిన పమిట పర్వత శిఖరానికి ఎగ్రబాకేవాడికి పట్టు దొరికినట్లు వక్షాన్ని అదిమి పట్టుకుంది.

సూర్యుడి కడసారి కిరణం లోయలో నీడని ఒక్కసారి వెలిగించి మాయమైంది. సంధ్య అందాన్ని అనుభవించా లన్నవాడు కుముదంతో వుండాలి. సంధ్యలో నేనెన్నడూ చూడని ప్రత్యేక శోభని ఆనాడు చూడగలిగాను.

"దా, ఉయ్యాలమీద కూర్చో-వెనక విరిగిన కుర్చీ యింతవరకూ బాగుచేయించనే లేదు. ఏదో ఒకటి ఒస్తూనే వుంటుంది. తీరిక లేదు."

కుముదం గడ్డిలో కూర్చుంది. అమ్మాయి, వేదాంతిని ఎత్తుకొని లోపలికెళ్ళింది. రెండోవాడు ధ్వంసం చేసేందుకు ముక్కలు లేవన్నట్లు గడ్డినే దిమ్మిశాలా మర్దిస్తున్నాడు.

"మనం కలుసుకుని చాలా రోజులైంది తెలుసా?"

"ఆహా! దగ్గరగా ఆరుసంవత్సరాలైంది."

"నువ్వు చాలా మారిపోయావు."

మంచికా, చెడుకా అని అడుగుదా మనుకున్నాను. నన్ను మాట్లాడనీకుండానే "ఎక్కడెక్కడి కెళ్ళిందీ, ఏం చేస్తున్నదీ అంతా చెప్పు నిన్ను గురించి" అంది.

"ఉత్తర హిందూస్థానం వెళ్ళా-ఎక్కడా మంచి ఉద్యోగం దొరకలేదు. మామూలుగా ఇండియాలో మనిషి ఇరవై ఎనిమిదేళ్ళకంటె ఎక్కువకాలం జీవించ డంటారు సాంఖ్యా శాస్త్రకారులు. దాని ప్రకారం నేను నాలుగేండ్ల క్రితమే చనిపోయి వుండాల్సింది. అల్పా యువు గలవాళ్ళు సుఖంగా వుండగలరు మన సంఘంలో."

కుముదం సానుభూతి చూపి, జాలిపడుతుందని నా ఉద్దేశాన్ని ఎంతో కసితో భయంకరంగా ప్రకటించా నేమో!

"ఉద్యోగం లేకపోతేనేం? దానికోసం జీవితాన్ని తిట్టావా! ఉద్యోగంలో పడ్డావంటే అదే లోకం, మరి ప్రపంచంతో సంబంధం వుండదు. ఎవరికో బానిసవై స్వేచ్ఛ పోగొట్టుకుంటావు. ఆడాళ్ళకి ఉద్యోగం చేసే బాధ లేకపోవడం ఎంతో మెరుగు."

ఉద్యోగం చెయ్యనందుకు నన్ను అందర్లా ఆక్షేపిస్తూ తిట్టకుండా, మెచ్చుకున్నందుకు నేను కుముదాన్ని కొంత గౌరవించాను.

"పాశ్చాత్య దేశాలలో స్త్రీలు, పొట్టకూటికోసం భర్తలకు మన వాళ్ళల్లా అమ్ముడుపోరు" అన్నాను.

అప్రయత్నంగా రెండు గడ్డిపువ్వులను తెంచి జుట్టులో అమర్చుకుంది.

"మన కీ ప్రపంచంలో ఎవరో ఒకరికి దాస్యం చెయ్యడం తప్పదేమో ననిపిస్తుంది. దేవుడు సైతం భక్తుడికి దాసుడు కావడం లేదు?"

"నాకింతవరకూ ఉద్యోగం ఇవ్వని ఈ సంఘాన్ని గౌరవించి, ఎందుకు సేవ చెయ్యాలో నాకు తెలీడం లేదు."

"నీకు ఉద్యోగం లేకుండా వుంటేనే నువ్వు సుఖపడతావు. ఐనా నీపిచ్చికాకపోతే, నీకు ఉద్యోగం ఎవరో యిచ్చేదేమిటి? నువ్వేదో గొప్ప కార్యం చెయ్య డానికి పుట్టావని వెనక చెప్పావు. అది నేను నమ్ముతాను. అది చెయ్యి. స్వతంత్రించి, నచ్చినపని చెయ్యడమే

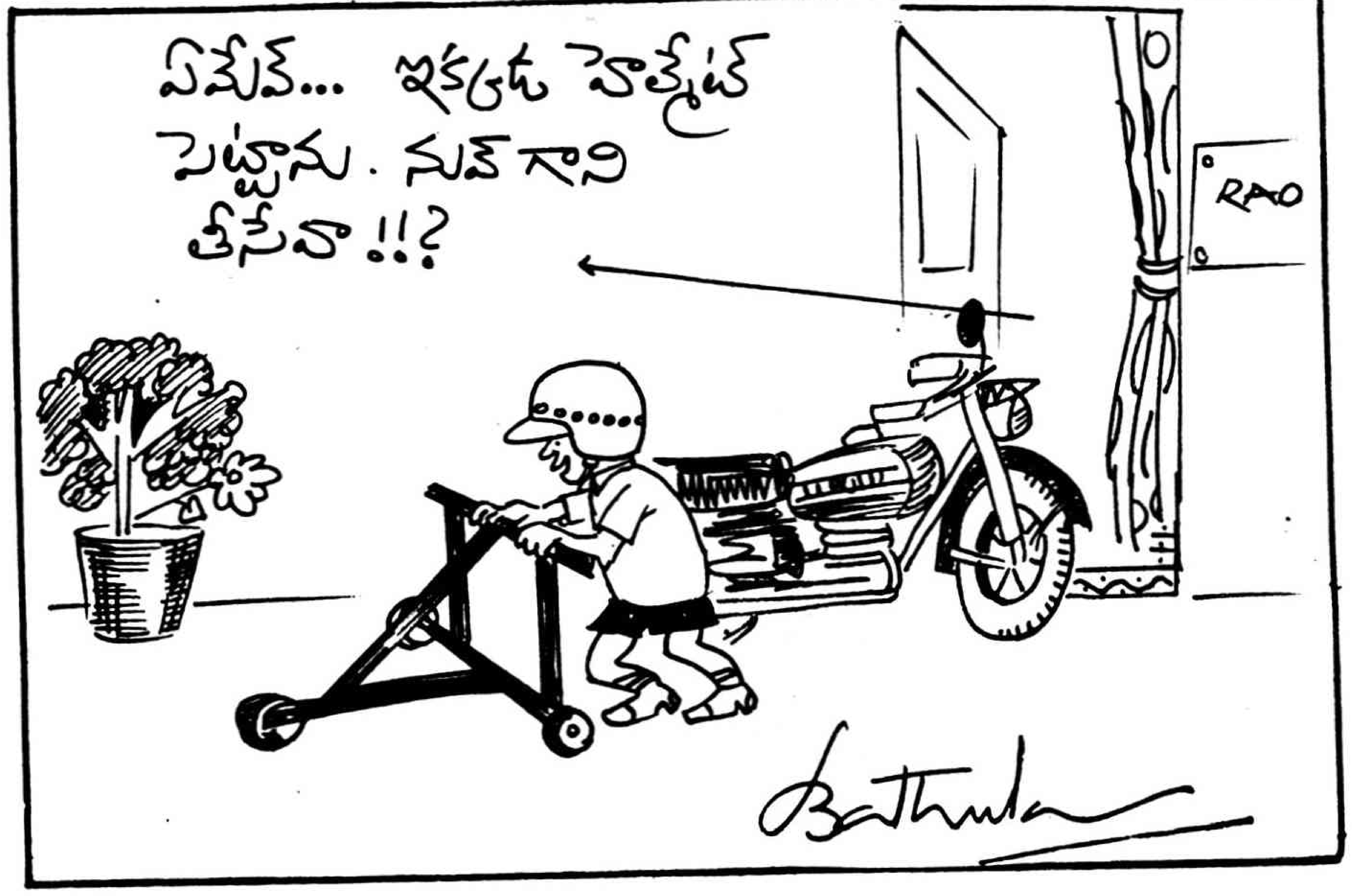

మంచిది. నేను దాస్యం సహించలేను."

"దాస్యం లేకుండా, ప్రేమని సాధించటం ఎట్లా? ఈ ప్రశ్న ఎందుకడిగానో నాకు తెలీదు."

"ఔను, మనుష్యులతో చేసే ప్రేమలో దాస్యం వుంది. సంసారంలో బంధనాలు, ప్రేమలో బంధనాలు, అసలు పుట్టడమే సృష్టికి దాస్యం. వీటికి దూరంగా వుంటే మంచిది."

కుముదం హృదయానికి దగ్గరగా వుండే విషయా లను గురించి ముచ్చటిస్తుంటే వినడంఅదే మొదటిసారి. నేను అనుకున్నంతటి అమాయకురాలు కాదని స్పష్ట మైంది.

"ప్రపంచంతో నిమిత్తం లేకపోతే అసలు గొప్ప కార్యం సాధించటం దేనికి?"

"సాధించటంతో మనుషులకు చేసే దాస్యం నుండి విముక్తి దొరుకుతుంది. కాబట్టి ప్రపంచాన్ని మనం ఏదేనా కోరి ఆశిస్తే దాన్ని ఇవ్వదు. మనం దేన్నీ ఆశించకుండా, దూరంగా వుండి చెయ్యగలిగిన పని చేస్తుంటే ప్రపంచం మన పాదాలముందు వాల్తుంది."

కుముదం, స్వతంత్రాన్ని అంత కాంక్షిస్తుందని నే నెప్పుడూ అనుకోలేదు. భర్త, పిల్లలు, సంసారం, ఉద్యోగం తుదకి ప్రేమ ఇవన్నీ కూడా దాస్యమే నంటుంది. స్వతంత్రం లేని బతుకు వృధాట. ఒక విలువని అంతగా కోరినప్పుడు, దాన్ని వారు పొందలేక పోతే నా హృదయం బాధతో కుంగిపోతుంది. జన సామాన్యానికి స్వేచ్ఛనిస్తే దుర్వినియోగం చేస్తారు. దాని విలువ తెలియని వాళ్ళకి అదివ్వడం మహా పాపం కాని, దేన్నీ వుపయోగించుకోకుండా, కేవలం విలువల ఆరా ధనతో తృప్తిపడే కుముదం లాంటి వ్యక్తులకి స్వేచ్ఛ లేకపోవడం ప్రపంచానికి అనర్థం.

"నేను మన్నైతే ఏం చేద్దునో తెలుసా? నదీ తీరాన్న చిన్న తాటాకు పాక కట్టుకుంటాను. అందులో కూర్చుని, ఊరికే చదువు నేర్పుతానని చాటింపు వేయిస్తాను. మొదట ఏ పదిమంది పొలం కాపులో వస్తారు. సాయంత్రం వాళ్ళకి బోధించడం మొద లెడతాను. ఇరుగు పొరుగు నుంచి అనేక మంది కర్షకులు, కూలివాళ్ళు చదువుకోసం వస్తారు. ఉత్త చేతుల్తో రాకుండా, ఒకరు పువ్వు, చింతపండు, ఒకరు పాలు అలా నాక్కావల్సిన వాటిని వాళ్ళే సిద్ధం చేస్తారు. వారు నా శిష్య బృందం. వాళ్ళ కష్ట సుఖాలు పంచు కుంటా. వారి తగాదాలకు తీర్పు చెపుతా. అంతే. అప్పుడు నా జీవితం వృధా అనుకోను."

సూర్యుడు అస్తమించగా అలిసిన తన పరివారం పడమటి లోయలో సేదతీర్చుకుంటున్నట్లు వెలుగు ఛాయలు కరుగుతున్నాయి. ఓపిక లేక కదలలేకపోయిన మేఘ ద్వయం దక్షిణ గాలి పిలుపుకి కదలిపోతున్నాయి. ఇది నా రాజ్యం అన్నట్లు ఒంటి నక్షత్రం కన్ను మీటింది. ప్రకృతిలో నిశీథ కీటకాలు తన్మయరాగ సాగించాయి. మా సంభాషణ వినివిని విసుగెత్తిన పుష్పాలు చీకటి ప్రశాంతంలో ముడుచుకున్నాయి. తూర్పు ఆకాశం జడ విప్పుకుంది. కుముదం తలలో తెల్ల వెండ్రుక మెరిసింది.

"తెల్ల వెండ్రుక" అన్నా వున్నచోటనే వేలు మెదుపుతూ.

"ఎన్నాళ్ళని యవ్వనానికి శరీరం దాస్యం చేస్తుంది? దాని దోవ అది చూచుకుంటుంది."

నా కళ్ళు చెప్పలేని విచారంతో తడిసినై. నేను అద్ది మాట అడగడం మరచిపొయ్యాను. ఆ తన్మయతతో బరువెక్కిన వాతావరణాన్ని డబ్బు ప్రశంసతో పాడు చెయ్యడం నాకిష్టం లేకపోయింది.

వెడతానని లేచా. మంచిదంది. పోనీ ఈ రాత్రి యిక్కడుండి వెళ్ళకూడదా అంటుందనుకున్నా. కుము దానికి మర్యాదంటే ఏమిటో తెలీదు.

** ** **

మరి నాలుగు సంవత్సరాలు గడిచినై. యుద్ధం సాగుతోంది. నాకుమాత్రం ఉద్యోగం చిక్కలేదు. నేను దాన్ని గురించి విచారించే రోజులు వెళ్ళిపోయాయి.

రోజులు గడిచిపోతున్నాయి. నా తిండికి ఎట్లాంటి లోపమూ రాలేదు. పస్తున్న రోజు వొకటి కూడా లేదు. దూబరా ఖర్చుకి, నాకే అలవాట్లు లెవు. సిగరెట్లు కాల్చను, సినిమాల కెళ్ళను, పుస్తకాలు కొనుక్కోను. అవంటే ఇష్టంలేక కాదు. అవి నా అందుబాటులో లేవు. మా మామయ్య చనిపోయి ఆరు నెలలైంది. మా అత్త తప్ప నాకు 'నా' అన్న వాళ్ళు ఎవ్వరూ లేరు. ఇది కొంత మేలే. నామీద అధికారం చలాయించేటందుకు ఒక్కరూ లేరు. నాకీ సంఘం తిండి పెట్టనక్కరలేదు. నా బ్రతుకు నన్ను బ్రతకనిస్తేచాలు. మా అత్తయ్య వున్న ఇంటికి అద్దె ఇచ్చుకోలేకపోతోంది. తుదకి నిశ్చయించుకుంది, సొంత ఇంట్లోకెళ్ళి కాపరం పెట్టడానికి ఖాళీ చేయించే ఏర్పాట్లకి నన్ను పంపింది.

ఆనాడు ఆదివారం. రాత్రి ఎనిమిది దాటింది. సన్న చంద్రుడు పల్చటి మేఘం వెనక దాక్కున్నాడు. కుముదంగారింట్లో , దొడ్లో అంతా నిశ్శబ్దం. వీథిలో కొచ్చాను. తలుపు తాళం వేసి వుంది. ఎక్కడి కెళ్ళారో నాకు బోధ పడలేదు. కాసేపు అరుగుమీద కూర్చున్నా. తెలిసిన వాళ్ళని కనుక్కుందామని వీథిలోకి నడిచాను. అప్రయత్నంగా బజార్లోకి వెళ్ళాను. కిల్లీ దుకాణం ముందు బల్లమీద కుముదం పెద్ద కూతురు పాపాయి నెత్తుకుని కూర్చుంది. నన్ను కేకేసింది.

"మా అఖరు చెల్లాయిని చూశారా? నాలుగోది దీన్ని

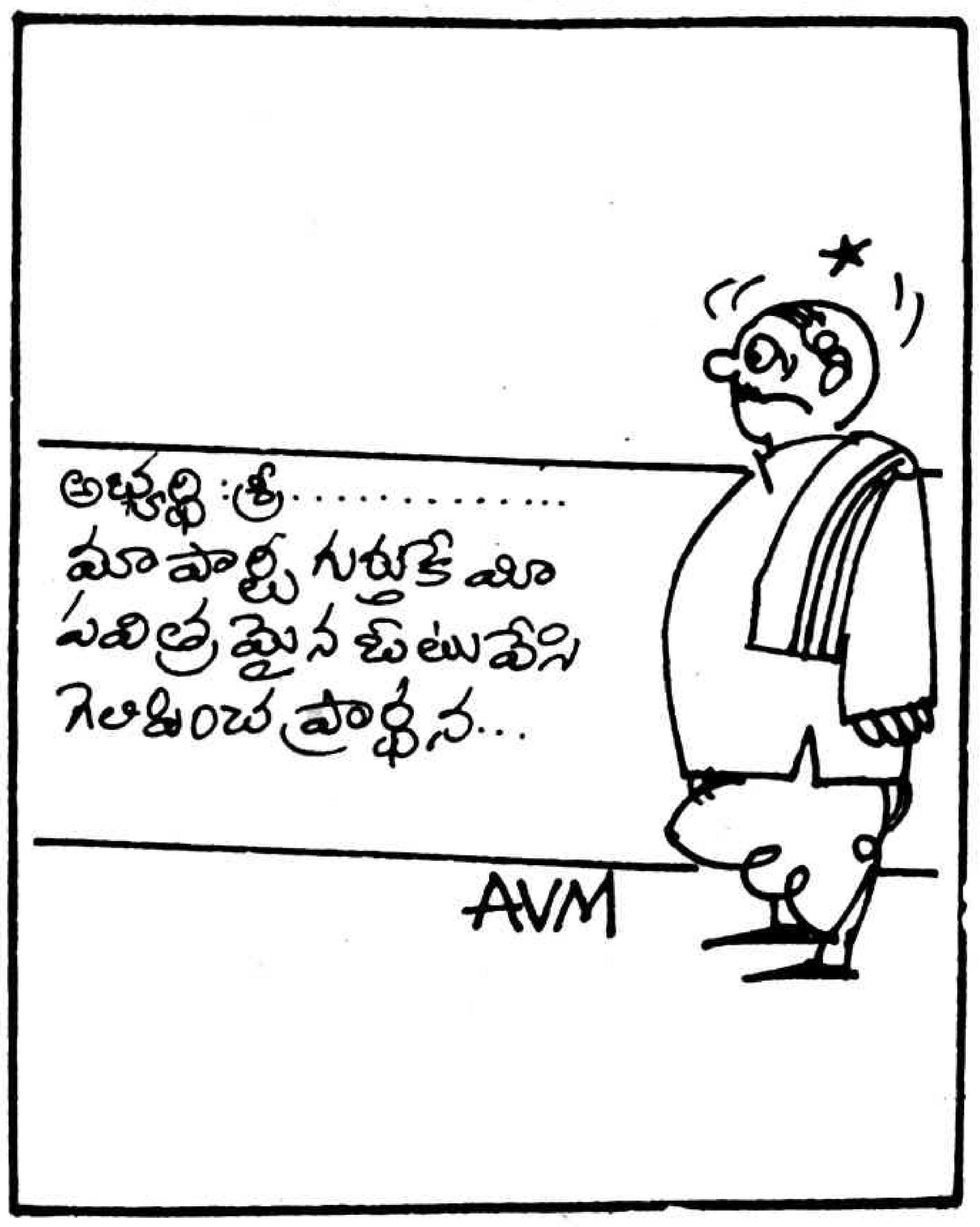

స్వరాజ్యం అని పిలుస్తుంది మా అమ్మ...చూడండి. ఊ ఏడుస్తుంది...ఊరుకో నాచిట్టి తల్లీ."

"ఇట్లా యిక్కడెందుకున్నావ్? మీ అమ్మ ఎక్కడ?"

" మా అమ్మ ఆస్పత్రిలో వుంది. ఇది ఏడుస్తుంటే ఆ డించడానికి బైటికి తీసుకొచ్చాను. మా నాన్న హోటలికెళ్ళాడు."

స్వరాజ్యాన్ని భుజాన వేసుగుని హాస్పిటల్ కి వెళ్ళాం. కుముదం మంచంపై పడుకుంది. పైన తెల్లటి గుడ్డ కప్పి వుంది. చిన్న బల్ల మంచం దగ్గరగా లాగి కూర్చున్నాను.

"ఏం జబ్బు?"

"న్యూమోనియా."

న్యూమోనియా అంత ప్రమాదకరమైన వ్యాధని నాకంతవరకూ తెలియదు. మాట్లాడేటందుకు ఏమీ కనిపించక దిగులుగా కూర్చున్నాను. కుముదం నీరసంగా నవ్వడానికి యత్నించింది. మొహం మెలికలు తిరిగింది. పెదవులు పవిత్రంగా వొణికాయి.

"నన్ను గురించి కథ వ్రాయవూ?" అంది నేనేం చెప్పనూ?

"ఈ జబ్బు విషయం నాకు తెలీనే తెలీదు. పోనీ ఓ ఉత్తరం ముక్క వ్రాయించకూడదా? డాక్టర్లు ఏమంటు న్నారు?"

"జబ్బు చెయ్యడం సాధారణమైంది. పదిమంది తోనూ చెప్పకునేందుకు అందులో ఏం విశేషముంది? ఫరవాలేదంటున్నారు డాక్టర్లు. కాని, వాళ్ళకేం తెలుసు?" అని కళ్ళు మూసింది.

నాకక్కడినుంచి వెళ్ళిపోవాలనిపించింది. ఏదో చెప్పాలనివుంది. కాని నోరాడదు. నా శరీరం వొణికి పోతోంది. అనుకోకుండా, నా చెయ్యి ఆమె చేతిపైన ఆనించబోయ్యాను. అది వేలుకి ఉంగరం వున్న చెయ్యి.

నవంబర్ 27 విడుదల!

"మట్టిమనిషి" "మరీచిక" మరెన్నో వైవిధ్యం గల రచనలతో వాసిగాంచిన వాసిరెడ్డి సీతాదేవి రచన

ఓ కామాంధుడి రాక్షసత్వం!
ఓ స్త్రీపై జరిగిన అఘాయిత్యం!
ఆనాటికీ.... యీనాటికీ
ఏది పరిష్కారం.........?
సంచలనాత్మక ఆంధ్రప్రభ సీరియల్

రాక్షస నీడ-1
(1వ భాగం) రూ28/-

రాక్షస నీడ-2
(2వ భాగం) రూ22/-

* మీ దగ్గరం బుక్ షాపుల్లో కొనండి.
లేదా నేరుగా
పుస్తకం ఖరీదు M.O
పంపితే రిజిష్టర్డ్
పోస్టులో పంపుతాము!

Ph:74005
నవజ్యోతి పబ్లికేషన్స్
ఏలూరురోడ్, విజయవాడ-520002

Bachi

నూతన యవ్వనం పొందండి
సంతానవంతులుకండి!

చర్మ వ్యాధులనుండి
విముక్తులుకండి!

దురభ్యాసముల వలన కలిగిన నరముల బలహీనత, దాంపత్య సుఖము లేక పోవుట, ఉబ్బసము, మేహ మచ్చలు, మొదలగు సమస్త దీర్ఘ వ్యాధులకు అద్భుత ఆయుర్వేద చికిత్స! పోస్టుద్వారా చికిత్స కలదు.

క్యాంపులు:* ప్రతి ఆదివారం భీమవరం-షణ్ముఖ లాడ్జిలో ఉదయం 9 గంటల నుండి సాయంత్రం 6-30 గంటల వరకు.
* ప్రతి నెల 1 మరియు 16 తేదీలలో రాజమండ్రి-హోటల్ అశోకాలో కోటగుమ్మం దగ్గర మధ్యాహ్నం 12 గంటల నుండి రాత్రి 9 గంటల వరకు.

డా డి. మార్కండేయులు
ఆయుర్వేదభిషక్, సెక్స్ & స్కిన్ స్పెషలిస్ట్
పార్కురోడ్, గుడివాడ - 521 301
ఫోన్స్ : ఆఫీసు : 522 నివాసం : 540

వెంటనే చేతిని లాగేసుకుని తెల్ల దుప్పటిలో దాచేసుకుంది.

"నువ్వెందుకు పెండ్లి చేసుకోలేదో నాకు తెలుసు- నాకోసం."

అంటూ మళ్ళా కళ్లు మూసింది. నా గుండె స్థూలత్వాన్ని పోగొట్టుకుని ద్రవంగా విడిపోయి, దోవ తెలియక తిరుగుతూన్న రక్తనాళాలగుండా , ఉజ్వల వేగంతో ప్రవహిస్తూంది. కన్నీటిని నా వేళ్ళతో తొలగించుకొన్నాను. ఆమె నిశ్చల శరీరంపై నా కన్నీరు పడి మలినం చెయ్యడం పాపం అనిపించింది. మొహాన్ని పక్కకు తిప్పేసుకున్నాను. కిటికీ అద్దంలోనుంచి నిశీధి నల్లత్రాచులా లోకాన్ని అల్లుకుంటోంది.

"నీ స్థితి చూస్తే నాకెంతో బాధగా వుంది" అన్నా కన్నీరు దిగమింగుకుని.

"నాకు నిర్విచారం. ఈ ప్రపంచం నాదైతేగా చారానికి. నువ్వు మాత్రం..." కళ్ళు మూసి మరి ఎప్పలేదు. ఈ లోకంలో మూసుకుని మరో లోకంలో తెరుచుకున్న నేత్రాలు కుముదానివి.

** ** **

ఆత్మని దిగవిడిచి వొచ్చిన వ్యక్తి మళ్ళా దానిలోకే చేరుకుంది. చెట్లు, నదులు, మేఘాలు, చీకటి వెలుగుల సమ్మేళనంతో గిరగిరా తిరిగిపోతున్న విశ్వంలో కలిసిపోయింది.

నిశీథిలోకి నడిచి వెళ్ళాను. మహత్తర అనుభవం సంభవించినప్పుడు తార్కిక జ్ఞానం, విమర్శనా బుద్ధి పనిచెయ్యవు. ఇంద్రియాలు శరీరాన్ని వూపి, కొత్త జన్మనిస్తాయి. భావోద్రేకంలో నిమగ్నుడై చైతన్య ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోతున్న వ్యక్తి ఒక్కసారి సృష్టి రహస్యాన్ని మెరుపులా ఛేదించి మరో అవతారం దాలుస్తాడు. చచ్చి బ్రతకడం లాంటిది ఆ అనుభవం.

కుముదం నా వివాహాన్ని గురించి చెప్పిన కడసారి మాటలు నాలో అధోలోకాన్ని త్రవ్వి దాని దాపరికాన్ని నా కళ్ళముందు ప్రదర్శించినట్లయింది. ఆమెకోసం పెండ్లి చేసుకోలేదట. మానసిక శాస్త్రజ్ఞులు, మానవుడి బుర్రలో అధోలోకం వుందంటారు. అక్కడ అతని రహస్యమైన కోర్కెలు, బైట చెప్పుకోలేని తీరని వాంఛలు అడవి మృగాలలా తిరుగుతాయట. అవి అన్ని సమయాల లోనూ బయటికి రాకుండా బుద్ధి కాపలా కాస్తుంది. అవి బైటికి రాలేకపోయినప్పటికీ ఎప్పుడో నిద్రలోనో, బలహీనమైన స్వప్నావస్థలోనో గర్జించి వాటి ఉనికిని బాహ్య ప్రపంచానికి వెల్లడిస్తాయట. ఇంతకాలం నా బుద్ధి వాటిని కట్టేసింది. ఆనాడు ఆమె చెయ్యిపైన చెయ్యివేసినప్పుడు బుద్ధిని తొలగించి వాంఛలు బైటికొచ్చినట్లు కుముదం గ్రహించి, తన చేతిని లోపల దాచుకున్నట్లు వాటిని వెనక్కి నెట్టి నోరు నొక్కింది. ఆమెలో ఏమీ విశేషం లేదని సమాధానపరుచుకున్నా. ప్రాకృతికమైన ఆకర్షణ లోపల దాగి వుండి, నా జీవితంపై అంత ఒత్తిడి కలిగించినందుకు ఆశ్చర్యపడ్డాను.

తనని గురించి కథ వ్రాయమంది. ఆరు గంటల పరిచయంతో ఆరు వందల మాటలతో నా ప్రపంచాన్ని తలక్రిందులుచేసి నా జీవిత పరమావధినే తారుమారు చేసిన కుముదాన్ని గురించి ఏం కథ వ్రాయను?

ఆంధ్రజ్యోతి
సచిత్ర వారపత్రిక

1987 ప్రభవ ఉగాది నవలల పోటీ

జయరావ్స్ పబ్లికేషన్స్

విజయవాడ వారి ఆనంద నవలా చంద్రిక

రూ.5000 X 4=20,000

బహుమతులు

జయరావ్స్ పబ్లికేషన్స్,(విజయవాడ)అనే క్రొత్త ప్రచురణ సంస్థవారు అశేష తెలుగు ప్రజానీకానికి సంతోషకరమైన నవలా పథకాన్ని రూపొందించి, ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక యాజమాన్యంవారి సహకారంతో 1987 ప్రభవ ఉగాది నవలల పోటీని నిర్వహిస్తున్నారు.

* పాఠకలోకం చదువుకుని ఆనందించి విశేషంగా ఆదరించే ఈ కార్యక్రమానికి "ఆనంద నవలా చంద్రిక" అని పేరు పెట్టారు. ఈనాటి పాఠకుల అభిరుచులకు అనుగుణంగా చక్కని నవలలను వ్రాసి ఈ పోటీలో పాల్గొనవలసిందిగా రచయితలకు, రచయిత్రులకు విజ్ఞప్తి చేస్తున్నాము.

* నవలలు సాంఘికం, చారిత్రాత్మకం, వైజ్ఞానికం, సామాజిక చైతన్యం కలిగినవి, సస్పెన్స్ థ్రిల్లర్ నవలలు ఏవైనా వ్రాసి పంపవచ్చును.

* అనువాదాలు, అనుసరణలు పంపరాదు. రచయిత(త్రు)లు మారుపేరు ఉపయోగించినప్పటికీ తమ పూర్తి పేరు, చిరునామా ఇచ్చి తీరాలి.

* తమ తమ నవలలను బహుమతుల ప్రకటనానంతరం తిప్పిపంపగోరువారు తగు పోస్టేజి అతికించిన స్వంత చిరునామాగల, నవలకి సరిపడే కవర్లను జతచేసి పంపాలి.

* నాలుగు నవలల్ని ఎంపిక చేస్తాము.

* ఏ కారణంవలనైనా వ్రాత ప్రతులు చేరకపోయినా, మిస్ అయినా మాకు ఎలాంటి బాధ్యత లేదు.

* స్టాంపులు అంటించకుండా పంపిన నవలకు జవాబుదారి ఎంతమాత్రము లేదు.

* ఈ పోటీలో బహుమతులు పొందిన నవలలను జయరావ్స్ పబ్లికేషన్స్, విజయవాడవారు పుస్తక రూపంలో ప్రచురిస్తారు. ఈ బహుమతి మొత్తం కాక, వేరే పారితోషికం వుండదని గ్రహించాలి.

* ఒక్కొక్క నవలకి 5 వేల రూపాయిల బహుమతి వుంటుంది.

* నవల వ్రాత ప్రతి సుమారు 250 పేజీలకు (అర తావులు) మించరాదు. మీరు పోటీకి పంపించే నవలల వ్రాతప్రతులు 1987 ఫిబ్రవరి 28వ తేదీ లోగా మాకు చేరాలి.

* బహుమతుల నిర్ణయంలో ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక ఎడిటర్‌దే తుది నిర్ణయం. దీనిపై ఎటువంటి ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు జరుపబడవు.

* పోటీకి పంపే మీ నవలలను జయరావ్స్ పబ్లికేషన్స్‌వారి "ఆనంద నవలా చంద్రిక" అని వ్రాసి

ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక, పోస్టుబాక్సు నెం. 712, విజయవాడ—520 010 కి పంపాలి.

—ఎడిటర్